

361 Kč 44 h na všechny čtyry dědice. Kdo má zaplatiti poplatky notáře jako soudního komisaře, bylo už řečeným usnesením soudu prvě stolice právoplatně rozhodnuto. Dle Šu 180 not. řádu má býti provedeno dobývání takovýchto poplatků notářových podle předpisů o vymáhání poplatků za soudní úkony, ale může k jich vybrání býti dle Šu 105 jedn. řádu přikročeno teprve tehdy, když je zjištěna platební povinnost právoplatným usnesením soudním. Proto byly správně u soudu prvě stolice poplatky ty v poplatkovém lístku dle shora uvedeného a právoplatného usnesení rozvržené, na jednotlivé dědice rozepsány, na nich pak jednotlivě vymáhány, ale okolnost, že exekuce u dvou dědiců zůstala bezvýslednou, neopravňovala soud prvě stolice, aby dodatečně zaplacení nedobytných poplatků uložil druhým dědicům, neboť, že by dědicové ručili za poplatky projednání pozůstalosti solidárně, jmenovitě, že by také ručili za jejich dobytnost u ostatních spoludědiců, nedá se ze zákona odvoditi, protože takového předpisu nikde v zákoně není. Náklady na projednání pozůstalosti tíží všechny účastníky podle velikosti jich podílů, kterými jsou na pozůstalostním řízení účastněni. Zásada tato vyplývá z patentu ze dne 13. září 1787, čís. 717 sb. z. s., jejímuž obdobnému užití dostalo se potvrzení předpisem Šu 40 c. ř. s. Mínení, že by se dala ručební povinnost spoludědiců za poplatky soudního komisaře odvoditi z předpisu Šu 174 nesp. říz., neobstojí, neboť na tyto poplatky zmíněný předpis vůbec se nevztahuje.

Čís. 3529.

Proti nároku na zaplacení pohledávky v Kč (ve švýc. francích) nelze započtením uplatňovati vzájemnou pohledávku na efektivní marky s případným náhradním nárokem pro škodu z poklesu kursu marek.

Náhradu škody z poklesu měny dlužno počítati podle rozdílu kursu v den splatnosti a v den skutečného placení.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, Rv I 1320/23).

Žalobě o zaplacení 5·82 šv. fr. a 6560·17 Kč procesní soud prvě stolice vyhověl, a uznal po právu žalovanou započtením namítanou vzájemnou pohledávku 7352 Kč 24 h do výše 3473 Kč 09 h. Odvolací soud neuznal započtením namítané pohledávky po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V dovolacím řízení není sporno, že žalující firmě přísluší proti žalované pohledávka šv. fr. 5·82 a Kč 6560·17 se 6% úroky od 18. října 1922. Žalovaná má proti žalobkyni pohledávku něm. mk. 7658·40 s přísl., splatných efektivně v německých markách, jak odvolací soud správně vyložil. Žalovaná jest tedy povinna, zaplatiti žalobkyni

šv. fr. 5·82 a KČ 6560·17, ovšem proti tomu, že jí žalobkyně efektivně zaplatí něm. mk. 7658·40 s přísl. Ježto žalobkyně opětne mimo spor i ve sporu prohlásila, že jest ochotna, zaplatiti žalované efektivně dlužnou částku německých marek, ana jí tuto částku u banky P. k dispozici dala, nebylo třeba, ve výroku odvolacího rozsudku výslovně vytknouti, že žalovaná jest jen tehdy povinna zaplatiti žalobkyni svůj dluh švýcarských franků a československých korun, zaplatí-li jí žalobkyně zároveň dlužné německé marky. Žalovaná t a k o v é h o výroku se ani nedomáhá, jak patrné z dovolacího návrhu, směřujícího k tomu, by bylo aspoň uznáno, že žalobkyně jest povinna zaplatiti jí navzájem něm. mk. 7658·40 v kursu ke dni 29. srpna 1921, t. j. 7352 Kč 24 h se 6% úroky od 29. srpna 1921. Tento návrh však oprávněn není. Žalované přísluší proti žalobkyni kromě požadavku něm. mk. 7653·40 (efektivně) po případě ještě nárok na náhradu škody, a to dle §u 905 obč. zák., čl. 336 obch. zák. a zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n. v korunách československých, pokud žalobkyně zaviněně včas nezaplatila žalované a proto jest práva ze škody, vzniklé poklesem kursu německé marky. Tyto vzájemné pohledávky žalované nehodí se k započtení na zažalovanou pohledávku. Požadavek efektivně splatných německých marek pro různost měny a z toho vyplývající různorodost pohledávek; případný nárok na náhradu škody v korunách československých proto, že jeho výši bude lze určití teprve, až žalobkyně skutečně zaplatí dlužné německé marky, neboť případná škoda bude záležeti v r o z d í l u kursu německé marky (v poměru ke koruně československé) v době s p l a t n o s t i markové pohledávky a jejího s k u t e č n é h o z a p l a c e n í, nikoli, jak první soud předpokládal, prostě v s u m ě korun československých, rovnají se částce něm. mk. 7658·40 v době jejich splatnosti. Zmíněný kursový rozdíl, tedy číselnou výši případného nároku žalované na náhradu škody, nelze však v e s p o r u v ů b e c určití, ježto žalovaná odmítla přijetí nabízených jí německých marek a proto schází jedna z početních složek, t. j. kurs německé marky v době skutečného placení a proto také případný nárok na náhradu škody není zatím způsobilý k započtení. Žalované nezbývá tudíž, než p o p ř i j e t í německých marek uplatnití případný nárok na náhradu škody zvláštní žalobou, nebude-li žalobkyní mimo spor uznán a zapraven.

Čís. 3530.

Dnem po reklamaci nastává pro dráhu povinnost, platiti z reklamovaného peníze zákonný úrok z prodlení.

Pomíne-li hlavní dluh, nepomíne úrokový dluh, z hlavního dluhu již vzešlý. Reklamací (§ 71 žel. dopr. ř.) jest reklamován i nárok na úroky.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, Rv I 1479/23.)

Reklamaci ze dne 2. dubna 1921 o vrácení přeplaceného dovozného vyřídila dráha v ten smysl, že dne 18. prosince 1922 poukázala rekla-